

Αδελφοί, λίγη επιείκεια

/ Editorial

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

Γνωρίζω πως ούτε θεολογικά, ούτε πατερικά τεκμηριώνεται η άποψή μου. Από τότε όμως που θυμάμαι να άκουσα για πρώτη φορά την δυσπιστία του Αποστόλου Θωμά, μια διαφορετική εξήγηση από τα καθιερωμένα γυρνούσε πάντα στο μυαλό μου:

Ο Άγιος Θωμάς σαν να φοβάται να χαρεί.

Συμβαίνει σε πολλούς ανθρώπους: Όταν βρεθούν ενώπιον ενός πολύ χαρούμενου ενδεχομένου, αρνούνται να το πιστέψουν μέχρι να βεβαιωθούν. Ίσως διότι φοβούνται το την διάψευση. Ίσως να διαισθάνονται πως, εάν παραδώσουν την ψυχή τους στην ελπίδα, δεν θ' αντέξουν την απογοήτευση.

Η εξήγηση του γεγονότος αυτού, όποια και αν είναι, δεν έχει και πολύ σημασία. Το γεγονός παραμένει: Ο Απόστολος Θωμάς, όπως άλλωστε και όλοι οι Απόστολοι, παρουσιάζουν, πάνω - κάτω, την ίδια συμπεριφορά: Φόβο και δυσπιστία. Οι Μυροφόρες δέχονται σχεδόν τον χλευασμό τους, όταν τους ανακοινώνουν πως το μνημείο είναι κενό.

Δεν χρειάζεται να έχει κανείς ιδιαίτερη φαντασία για να μαντέψει τις αποφάσεις τους: Πιθανότατα θα επέστρεφαν στις παλιές τους απασχολήσεις και θα προσπαθούσαν να διαχειριστούν την απουσία του μεγάλου Διδασκάλου τους, αλλά και τη διάψευση των οραμάτων με τα οποία, επί τρία χρόνια, έτρεφαν την ψυχή τους.

Η συμπεριφορά αυτή δημιουργεί όντως μια απογοήτευση και μία πικρία σε όλους, όσοι διάβασαν αλλά και θα διαβάσουν στο μέλλον με προσήλωση της σελίδες του Ευαγγελίου. Κι όμως! Μαζί με τα μελαγχολικά αυτά συναισθήματα, αναδύεται και κάτι παρήγορο: Η επιβεβαίωση πως πίστη είναι υπόθεση δύσκολη. Δεν είναι αυτονόητη, δεν κερδίζεται «αβρόχοις ποσί», δεν δωρίζεται χωρίς επώδυνη διέλευση ανάμεσα στις συμπληγάδες της αμφιβολίας. Εάν οι Μαθητές που επί τρία χρόνια είχαν εμπειρίες άρρητες και ακατανόητες, την κρίσιμη στιγμή έφτασαν να εγκαταλείψουν και να αρνηθούν Αυτόν που άλλαξε τη ζωή τους και ήταν απτός και ορατός κάθε ώρα και στιγμή, πόσο αναμενόμενο πρέπει να θεωρούμε το φαινόμενο

της απιστίας του σύγχρονου ανθρώπου, που, όχι μόνον βομβαρδίζεται καθημερινά από τον πειρασμό του εγκλωβισμού στα αισθητά, όχι μόνον ταλαιπωρείται από τις σειρήνες της ανθρώπινης ψευτοαυτάρκειας, αλλά και βιώνει καθημερινά μια επώδυνη απουσία: Την απουσία της εμπειρίας του αναστημένου σώματος, που ο Θωμάς ψηλάφισε.

Μετά από αυτήν τη συμπεριφορά των Αποστόλων, μόνον επιείκεια ταιριάζει στη στάση μας απέναντι στους σύγχρονους συνανθρώπους μας που με αγωνία αναζητούν καθημερινά κουράγιο και νόημα ζωής για να αντέξουν μια βάρβαρη και κυνική πραγματικότητα. Παρασυρόμαστε συχνά σε μεγαλοστομίες και συχνά απορούμε πώς οι άνθρωποι οδηγούνται στην απιστία. Πολλές είναι οι φορές, που η απορία μας αυτή συνοδεύεται και από μια πικρία, όταν βλέπουμε τη νεότερη γενιά, παρά την πίστη που κληρονόμησε από τους παλαιότερους, να αποστρέφει το πρόσωπο και να γίνεται αυστηρή, πολλές φορές και σκληρή, αναζητώντας απαντήσεις στέρεης λογικής.

Τέτοιες απαντήσεις ζητούσε επιτακτικά και ο Θωμάς. Ήταν τυχερός, ήταν ευλογημένος: Ο Χριστός δεν του το αρνήθηκε. Του προσφέρθηκε σώμα αναστημένο, σώμα γεμάτο λυτρωτικές πληγές, σώμα θεωμένο. Τότε και μόνον τότε αναφώνησε:

«Ο Κύριος μου και ο Θεός μου» (Ιω. 20,28).

Κατόπιν ο Κύριος, έριξε μια ματιά στο μέλλον, μια ματιά σε μας, και μας παρηγόρησε, λέγοντας μας πως μπορούμε να γίνουμε κάτι παραπάνω από τον Θωμά: Μακάριοι, ως «μη ιδόντες και πιστεύσαντες» (Ιω. 20,29). Δύσκολο, αλλά, δόξα τω Θεώ, όχι ακατόρθωτο.

Το σώμα αυτό, το άχραντο σίμα του Χριστού μας δεν είναι πλέον διαθέσιμο με τη μορφή εκείνη, η ανάγκη όμως του ανθρώπου παραμένει. Τα μάτια ζητούν να δουν, τα δάκτυλα ζητούν να ψηλαφήσουν.

Με συγκίνηση και προθυμία ζητήσαμε προ λίγων ημερών να συσταυρωθούμε με τον βασανισμένο Ιησού. Με χαρά, έστω και προσωρινή, βρεθήκαμε συναναστημένοι. Η συνανάσταση όμως αυτή δεν περιλαμβάνει μόνον φως και χαρά. Περιλαμβάνει και την περιφορά των δικών Του πληγών στον κόσμο του «σήμερα». Πληγών αθώου που επωμίστηκε ευθύνες και συνέπειες άλλων. Μόνον αυτού του είδους οι πληγές μπορούν να πείσουν τον κόσμο ότι όντως ο Χριστός Ανέστη. Η πρόκληση είναι σκληρή και δυστυχώς σπανία μετρούμε το κόστος της: Καλούμεθα να πληγωθούμε ως αθώοι -αν υπάρχει κανείς απόλυτα αθώος- για ευθύνες άλλων. Καλούμαστε να άρουμε Σταύρο, όχι μόνον προσωπικό αλλά και στο Σταυρό πανανθρώπινό. Οι πληγές του Γολγοθά που ζητούμε να μοιραστούμε μαζί Του δεν πονούν μόνον εξαιτίας σωματικών βασάνων αλλά και εξαιτίας άδικης προδοσίας, πικρής εγκατάλειψης, αχαριστίας και πολλές φορές καθόδου στον Άδη της απελπισίας.

Μόνον τέτοιες πληγές πείθουν. Δυνάμεθα; Ίσως ναι, ίσως όχι. Αν κάτι όμως οπωσδήποτε δυνάμεθα είναι να αυξήσουμε δύο πράγματα: Πρώτα την επιείκειά μας απέναντι στους ανθρώπους που ψάχνουν να ψηλαφίσουν πληγές που δυστυχώς δεν διατίθενται εν αφθονία. Και δεύτερον, την ευγνωμοσύνη μας, διότι την όποια πίστη μας την αποκτήσαμε κατά χάριν, συνήθως ψηλαφώντας πληγές ανθρώπων που πέρασαν απ' τη ζωή μας και που είχαν ταυτιστεί με την θυσιαστική αγάπη του Χριστού.

Κάποιοι βρέθηκαν για μας.

Ας αξιωθούμε να βρεθούμε και εμείς για κάποιους άλλους.

Αμήν._

<http://bit.ly/2H9ZOv6>